

Tribunale di Brescia – Terza Sezione Civile esittämä ennakkoratkaisupyyntö 21.1.2002 tekemällään päätöksellä asioissa Società Dolomite Italiana – SDI SpA (C-88/02), Dolomite Franchi SpA (C-89/02) vastaan Ministero delle Finanze, 8.10.2001 tekemällään päätöksellä asioissa Ugine Srl (C-95/02), TOMAR Srl (C-96/02), Rezzola Scavi Srl (C-97/02) ja Villa Gemma SpA (C-98/02) vastaan Ministero delle Finanze

(Asiat C-88/02, C-89/02, C-95/02, C-96/02–C-98/02)

(2002/C 131/08)

Tribunale di Brescia — Terza Sezione Civile on pyytänyt asioissa Società Dolomite Italiana — SDI SpA (C-88/02), Dolomite Franchi SpA (C-89/02) vastaan Ministero delle Finanze 21.1.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.3.2002 ja asioissa Ugine Srl (C-95/02), TOMAR Srl (C-96/02), Rezzola Scavi Srl (C-97/02) ja Villa Gemma SpA (C-98/02) vastaan Ministero delle Finanze 8.10.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 18.3.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

1. Ovatko yhteisön oikeuden ja erityisesti 17.7.1969 annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY⁽¹⁾ 10 ja 12 artiklan mukaisia 23.12.1998 annetun Italian lain nro 448 (GURI, 29.12.1998, nro 302, supplemento ordinario) 11 §:n 1 momentin kaltaiset säännökset, joiden mukaan ”yhtiöitä koskevien muiden toimien” merkitsemisestä rekisteriin vuosina 1985–1992 suoritettava julkinen maksu (tassa di concessione governativa) on suoritettava kiinteänä vuosimaksuna, joka on osake- ja kommandiittiyhtiöiden osalta 750 000 Italian liiraa ja rajavastuuyhtiöiden osalta 400 000 Italian liiraa vuodessa.
2. Ovatko yhteisön oikeuden mukaisia lain nro 448/98 11 §:n 3 momentin kaltaiset säännökset, joiden mukaan kun on maksettu 1 momentissa tarkoitettua suurempi summa, lasketaan tästä johtuvalle palautukselle laillisia korkoja sen suuruusina kuin ne olivat sinä päivänä, jona tämä laki tuli voimaan (eli 2,5 prosenttia vuodessa) eikä 26.1.1961 annetun lain nro 29 5 §:ssä, yhdessä sen 1 §:n kanssa ja sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna, tarkoitettua koron suuruusena.

(¹) EYVL L 249, 3.10.1969, s. 25.

Euroopan yhteisöjen komission 20.3.2002 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-104/02)

(2002/C 131/09)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 20.3.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on oikeudellisen yksikön virkamies Günter Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner C 254, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että

1. Saksan liittotasalta ei ole noudattanut yhteisön passitusmenettelyn täytäntöönpanoa ja sen passitusmenettelyn helpottamista koskevia toimenpiteitä koskevan 21.4.1992 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1214/92⁽¹⁾ 49 artiklan eikä tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93⁽²⁾ 379 artiklan eikä yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92⁽³⁾ täytäntöönpanosäännöksiä yhdessä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29 päivänä toukokuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/89⁽⁴⁾ kanssa, koska se on siirtänyt omat varat yhteisölle liian myöhään;
2. Saksan liittotasavalta on velvollinen osoittamaan yhteisön talousarvioon suoritusten myöhästymisestä aiheutuvat viivästyskorot asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaan 31.5.2000 saakka ja asetuksen N:o 1150/2000⁽⁵⁾ 11 artiklan mukaan 31.5.2000 alkaen.
6. Saksan liittotasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Asetuksen N:o 1214/92 49 artiklassa ja asetuksen N:o 2454/93 379 artiklassa asetetaan yksiselitteinen ja pakottava määräaika, jonka aikana jäsenvaltioiden tulliviranomaisten on suoritettava tullien ja muiden maksujen periminen. Kyse ei ole pelkästä tavanomaisesta määräajasta, johon lainsäätäjät olisi viitannut vähemmän sitovaa sanamuotoa käyttäen. Lainsäätäjän tarkoitus ja säännöksen sanamuodon yksiselitteisyys merkitsevät sitä, että kyse ei ole pelkästään siitä, että ”pitäisi tehdä”, kyseisten asetusten 49 ja 379 artikloilla käyttöön otetusta velvollisuudesta. Perimisen on tapahduttava viimeistään 14 kuukauden määräajan päättymisen jälkeen. Koska tulliviranomaiset olivat tänä ajankohtana tietoisia maksuvelvollis-

ta ja tämän velasta, maksuvelvolliselle olisi pitänyt asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan 1 kohdan mukainen ilmoitus. Jos jäsenvaltio ei noudata määräajassa maksujen perimistä ja omien varojen toteamista koskevia velvollisuuksiaan, tämä saattaa johtaa vastaavien varojen eteenpäin siirtämisen viivästyttämiseen sen mukaan, kuinka merkittävällä tavalla määräaika on ylitetty.

Saksan viranomaiset eivät ole noudattaneet kyseisten 49 ja 379 artiklan mukaisia määräaikoja ja ne ovat näin ollen viivästyneet omien varojen toteamisessa. Tilanteeseen, jossa omien varojen viivästyntä toteaminen johtaa ongelmiin niiden edelleen siirtämisessä, sovelletaan asetuksen N:o 1552/89 11 artiklaa. Sen mukaan jäsenvaltiot ovat velvollisia maksamaan korkoa viivästymisen syystä riippumatta.

(1) EYVL L 132, 16.5.1992.

(2) EYVL L 253, 11.10.1993, s. 1.

(3) EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1.

(4) EYVL L 155, 7.6.1989, s. 1.

(5) EYVL L 130, 31.5.2000, s. 1.

2. Vaikka komissio ei ole tutkinut kaikkia kyseessä olevia tulliasiakirjoja Saksan tullipaikoissa luovuttamatta jätettyjen TIR-asiakirjojen osalta vuodesta 1994 BMF:n muuttamiseen vuonna 1996 saakka (hyväksytty 11.9.1996, II B 1 – Z 0912 – 31/96), se ei ole toteuttanut vastaavaa menettelyä (B-kirjanpidon noudattaminen A-kirjanpidon sijaan).
3. Saksan liittotasavalta on edellä 1 ja 2 kohdassa mainittujen jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämisten vuoksi suorittamaan komissiolle siirtämättä jääneet omat varat.
4. Saksan liittotasavalta on velvollinen jo siirtämiensä summien osalta ilmoittamaan saatavan erääntymispäivän, perityn summan ja tapauksen mukaan siirtöpäivämäärän.
5. Saksan liittotasavalta on velvollinen osoittamaan yhteisön talousarvioon suoritusten myöhästymisestä aiheutuvat viivästyskorot asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaan 31.5.2000 saakka ja asetuksen N:o 1150/2000 11 artiklan mukaan 31.5.2000 alkaen.
6. Saksan liittotasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että asetuksen N:o 1552/89 6 artiklan mukaan omien varojen ottamista A-kirjanpitoon voidaan vaatia vain siihen saakka, että kyseinen jäsenvaltio on saanut käteissuoritusta vastaavan vakuuden. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että vakuuden olisi oltava välittömästi realisoitavissa.

Saksan viranomaiset kiistävät täysin ylimalkaisella tavalla ja siis ilman asianmukaisia perusteita sen, että kustakin TIR-asiakirjasta peritty 60 024 ecun vakuus, joka on suoritettu samalla tavoin sekä kansallisiin että yhteisön varoihin, on riittävä korkeaveroisten tavaroiden osalta, jotta katetaan suurin osa saatavista. Yhtä vähän viranomaiset kiistävät sen seikan – jota ne tosin eivät voikaan kiistää – että kyseessä olevat vakuudet riittävät kaikissa tapauksissa vähintään osittain kattamaan saatavat. Niiden olisi näin ollen pitänyt noudattaa A-kirjanpitoa ainakin siltä osin kuin jälleenvakuuttajan vetäytymisen vuoksi muunlainen toiminta ei olisi ollut mahdollinen, sillä kuten Saksan viranomaiset toteavat, riskin eliminointi on tällaisessa tilanteessa vain periaatteellinen. Koska ratkaisevana on kuitenkin pidettävä ajankohtaa, jona TIR-menettely alkaa ja vakuus suoritetaan, ennen vuotta 1995 tapahtuneet suoritukset olisi pitänyt joka tapauksessa ottaa A-kirjanpitoon ja suorittaa eteenpäin.

Jos katsottaisiin Saksan hallituksen olevan oikeassa, kun se väittää, että saatavat olivat vakuudettomia jälleenvakuuttajan vetäytymisen vuoksi jo vuodesta 1995 alkaen, tällöin Saksan viranomaisten ei olisi pitänyt hyväksyä TIR-menettelyä vakuuksien puuttumisen vuoksi. Jos TIR-menettely kuitenkin on

Euroopan yhteisöjen komission 21.3.2002 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-105/02)

(2002/C 131/10)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 21.3.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on oikeudellisen yksikön virkamies Günter Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa c/o komission oikeudellisen yksikön virkamies Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner C 254, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että

Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut yhteisöjen omia varoja koskevan 29 päivänä toukokuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/89⁽¹⁾, joka on 31.5.2000 alkaen korvattu asetuksella (EY, Euratom) N:o 1150/2000⁽²⁾, mukaisia velvollisuuksiaan seuraavista syistä:

1. Se ei ole toimittanut komissiolle asianmukaisella tavalla tiettyjä saateasiakirjoja (TIR-asiakirjat), minkä seurauksena niitä koskevia yhteisön omia varoja ei ole vastaavasti viety kirjanpitoon eikä siirretty komissiolle määräajassa.